

Piraternas gåta

Prolog:

Cellens galler var gråa, mycket gråa. Deras fångar hade ansikten som var nästan lika gråa, men som skilde sig från rädslans galler. För de var pirater, tillfångatagna pirater som väntade på att bli avrättade. Men tre av dem hade hopp. Hopp var sällsynt i dessa burar. Men de här tre hade lite, för i en av cellerna var fångarna starka och låset rostigt. Deras kapten talade till dem just i det ögonblicket: "Ni vet att ni är mitt enda hopp, för jag kommer inte härifrån levande själv. Så ta den här träsedeln! Det är allt jag har, kanske allt jag någonsin har haft!"

Något vilsna tog de tre piraterna träbiten: deras kapten måste ha blivit galen, vilket kanske inte var så konstigt inför en nära förestående död. När kaptenen somnade tittade en av de tre på träbiten. Om man tittade noga i ljuset från facklorna som sparsamt lyste upp området bortom cellerna, kunde man känna igen symboler på lappen: det måste ha varit bokstäver, omsorgsfullt uthuggna i träet. Marik var tvungen att se det! Han ansågs av de andra vara den smartaste i besättningen, trots allt var han den ende som kunde läsa. Men varför? Ingen visste exakt och ingen vågade fråga: pirater var ett folk utan historia. Ändå fanns det några historier om Marik bland besättningen: vissa antog till och med att Marik var son till en kung som hade förskjutit honom. När Marik fick träet i handen läste han långsamt: "W-o der-löw-e wo-hnt, die Kis-teim Him-mel thrones!"

1.

Det var vinter. Den snötäckta trottoaren i Brunswick glittrade i facklans sken. Handen som höll i facklan, helt röd av kylan, var absurt liten och tillhörde Begina, Begina Harleb. Hon var 13 år gammal, men mycket liten för sin ålder. Beginas far var en framgångsrik köpman i Hansan och mycket ambitiös när det gällde att sälja sina varor.

Han ansåg att hennes tvillingbror Henning en dag skulle ta emot sitt arv och också bli en eftertraktad köpman. Henning var av samma åsikt! Men Begina ville inget hellre än att få en strålande framtid som köpman. Far och son ansåg att köpmannayrket inte var det rätta för kvinnor och flickor. Det var bättre för dem att sitta hemma hela dagarna, sköta hushållsarbetet och vänta på att deras män skulle komma hem. "Det är en fantastisk syn på mitt liv!" tänkte Begina trotsigt. Det var också anledningen till att hon nu gick omkring ute på gatorna i den kalla decembermånaden. Begina kunde fortfarande minnas sin fars ord i diskussionen: "Du är en flicka, du ska gifta dig och du ska ta hand om huset och barnen! Det har aldrig funnits någon 'hansahandlare' och så kommer det att förbli, förstår du det?"

Sedan sprang hon iväg. Bara upp och iväg. Bort från sin far, bort från grälet, bort från allt. Hon skulle bevisa att hon skulle bli en lika bra affärskvinna som Henning. Hon skulle bevisa att det fanns mer i livet för kvinnor och flickor än att gifta sig och vänta på en man. Hon skulle vara stark. Hon skulle kämpa!

När Begina till slut kom fram till den lilla bryggan i Okers hamn hörde hon vågorna skvalpa mjukt mot fören på en liten träbåt. Vattnet lekte med plankorna, som om det bjöd in dem att leka med, att dansa med vågorna, att följa flodens dragningskraft ut i den vida världen. En värld som var ouppnåelig för Begina, en värld som hon bara kunde drömma om.

Som köpman i Hansan kände hennes far till denna vida värld. Han hade varit på så många olika platser i världen för att sälja sina varor att Begina inte längre kunde komma på något antal. Plötsligt lade hon märke till en skugga som flög över båtens däck. Begina kisade för att se bättre. Men mörkret hade redan svalat upp den mystiska skuggan. Så Begina fortsatte att följa strandlinjen. Hennes fotsteg ekade över vattnet och längs stranden, så hon var rädd att någon skulle upptäcka att hon fortfarande gick ensam så här sent på kvällen.

Plötsligt blandade sig ett annat eko med hennes fotsteg. Ett hasande, tungt ljud. Som om något släpade på de ojämna kullerstenarna. Begina vände sig sakta om - och såg någon, eller snarare

vad? Eller snarare vem? För det fanns en skugga bakom henne. Hon var säker på att det var den från båten. Skuggan var insvept i en rock med kragen så högt uppdragen att ansiktet täcktes. Han hade också stövlar så breda att de skulle vara för stora till och med för en elefant, och en hatt som bokstavligen smälte på hans huvud. "V, vem, vem är du?" frågade Begina och stammade. Skuggan mumlade bara något obegripligt och gjorde sedan en gest åt henne att följa efter honom. "Vart är vi på väg?" frågade Begina, nu ännu mer ängslig än tidigare. "Följ efter!" var allt skuggan kunde prestera. Det var inte mycket mer än ett morrande och hans röst lät som om han hade druckit saltvatten i årtal. Grov och barsk. När Begina inte rörde sig drog skuggan in henne i en av gränderna som ledde ut från hamnen.

2.

Gränden var den mörkaste Begina någonsin hade sett, och den absolut smutsigaste, illaluktande och skuggigaste. Husen till höger och vänster var mer plankhögar än hus, med låsta dörrar och igenbommade fönster. En isande rysning löpte längs Beginas ryggrad. Konstigt, hon hade aldrig varit här förut, trots att Begina kunde ha svurit på att hon kände till varenda gata i Brunswick. Skuggan knuffade in henne i ett av husen, som var så förfallet att det knappast kunde kallas ett hus.

"Hallå, vad gör du?" protesterade hon. "Kom med mig!" beordrade skuggan och morrade. Eftersom det inte var någon idé att försöka slingra sig ur skuggans armar - hon skulle ändå inte klara det - lät Begina sig dras in i rucklet till hus.

Det var definitivt en soptipp, både från utsidan och insidan. De befann sig i ett litet, fyrkantigt rum. Golvet var så täckt av damm att det såg ut som en grå matta. Ljusstumpar och matrester låg i högar på ett runt, brunt bord, och halm låg utspridd på golvet och droppade av unket regnvatten under de krossade fönstren. "W, vad vill du mig?" frågade Begina ängsligt. "Låt oss gå rakt på sak..." mumlade skuggan. "Om du hjälper oss med en pytteliten sak ska vi se till att du kan ta emot din fars arv och bli köpman i Hansan." "Och vem är du?" frågade Begina. 'Det är inte viktigt ...' morrade skuggan. "Hur ska jag kunna sluta en pakt med dig om jag inte vet vad jag ska göra och vem du är? Och förresten, var är de andra?" Begina var inte så lätt att avskräcka.

"Nåväl. Jag ska ge dig svaren och du ger mig ditt löfte", gav skuggan med sig. "Vilket löfte?" frågade hon. "Okej, men jag kommer inte att vara snäll mot dig! Mitt namn är Marik och jag kommer från Lübeck. Du har fått i uppdrag att spionera på din far, Brunswicks handelsnätverk, och sedan rapportera tillbaka till oss. I gengäld ska vi se till att du blir en hanseatisk köpman."

Begina vacklade baklänges. Det var för mycket! Hur kunde han känna hennes far? Hur kunde han veta vad hon drömde om? Hennes far hade alltid varnat henne för skumma typer, skurkar, rövare och pirater, och nu blev hon kidnappad! Men sedan föll insikterna på plats i hennes huvud som bitar i ett pussel. Skuggans röst, Marik, hade låtit som om han bara hade druckit saltvatten i årtal, vilket förmodligen var sant. Och hans kläder tillhörde inte en hanseatisk köpman från Lübeck. Begina föreställde sig att en pirat skulle vara som Marik! Pråmen som han hade rusat över var förmodligen piratskeppet. Och med "vi" menade han hans besättning! Men vad gjorde pirater så långt in i landet, på en liten pråm i en pytteliten hamn vid Oker, som mer passande nog kallades för en brygga? Och vad han bad henne att göra! Även om Begina inte tyckte om sin far, ville hon inte förråda hela Brunswicks handelsnätverk! Men hur skulle hon bete sig - i det här huset, i den här gränden, i det här mörkret? Hur hon än vände sig, när Marik tittade frågande på henne, fanns det bara ett svar. "Ja", stammade hon.

När skuggan försvann visslade den en melodi. En melodi som fick henne att tänka på vilda ridturer, ensamma stränder och gömda skatter. Begina vågade lämna huset igen först långt efter att de släpande fotstegen hade tystnat. "Vi får prata", hade skuggan sagt till henne när han lämnade henne. "Det hoppas jag inte!" hade Begina tänkt och hållit andan.

Nu, när hon närmade sig dörren, trampade hon på något hårt. Hon plockade upp en träbit och höll

upp den mot det sparsamma ljuset. En lapp gjord av trä! Piraten måste ha tappat bort den.

3.

Pråmen gungade upp och ner när de lade till vid en av Brunswicks små hamnar. Men kunde man kalla det en hamn? Definitivt inte, det var inte alls som den stora hamnen i Lübeck, bara en brygga. Hans fars barska röst ryckte honom ur hans tankar om pråmar, bryggor och hamnar. "Hjälp till att lasta av varorna, min son! Jag ska strax gå till tullhuset med de andra, så kom igen! Shoo, shoo!" Åh, vad han hatade köpmanslivet! Han skulle mycket hellre bo i ett hus och stanna där. Men nej, han var tvungen att vara sin fars ende son och han hade andra planer för honom. Han skulle ta över hans affärer en dag och var tvungen att lära sig allt det som han inte ville och aldrig hade velat. Han tog upp en låda, men medan han fortfarande höll på att lyfta den överbord sa hans far: "Nu räcker det!" Det hände hela tiden, men som alltid följde han honom utan protester i den riktning där tullhuset förmodligen låg.

När de stod framför tullhuset gick det en kall rysning längs ryggraden på honom. Den såg så hotfull ut och ändå drog hans far honom i dess riktning med ett "Kom igen, Paris!". Där inne möttes de av en medelstor man med grått helskägg. Han gjorde tecken åt dem att följa honom och ledde dem in i en sal där han satte sig bakom ett stort bord. Han tittade girigt på dem. "Vad är det för varor som ni vill sälja i Braunschweig?" Mannen gick rakt på sak. "Det är 150 längder tyg, 20 skinn...". Fadern räknade upp allt de hade med sig. Han avslutade med "åtta porslinskannor" och tittade på mannen. Denne tog god tid på sig med sitt svar och tittade till slut krävande på sin motpart. "Det ger oss 12 silvermynt." Paris pappa gav snabbt mannen de 12 silvermynten och drog med sig Paris ut. "Vi ska gå till ullmarknaden", sa han.

4.

Det måste ha varit mycket sent när Begina klev ut i den svala nattluften. Hon gick hastigt över kullerstenarna och ville komma hem så fort som möjligt, in i värmen, även om hon skulle möta sin far där.

När Begina till slut kom tillbaka till den lilla hamnen i Oker tog hon fram den lilla trälappen för att titta närmare på den. Sedeln var ungefär lika stor som hennes hand och tillverkad av slätt ekträ. Om Begina kisade kunde hon urskilja orden som var inristade i träet: "Där lejonet bor, droppar lådan i himlen." Det lät som en gåta! Men innan Begina hann tänka vidare på det stötte hon ihop med en pojke. "Akta dig!" mumlade Begina. Hon skulle just springa vidare, men stannade upp när hon såg en liten träsedel i hans händer. "V... var har du fått den ifrån?" stammade Begina förvirrat. "Vad? - Jaha, lappen? Jag hittade den på kyrkogården. Men du har också en... Vet du vad du skulle kunna göra med den?"

Pojken slätade nervöst ut sitt lurviga bruna hår med fingrarna. Han var ungefär lika gammal som Begina och hans ansikte var översållat av otaliga fräcknar. Han var ganska liten och bar en fjäder runt halsen, som var fäst i ett långt lädersnöre. "Nej, det vet jag inte. Jag har precis hittat den. Jag heter Begina, och du?", svarade hon. "Jag heter Paris", svarade pojken, men blev avbruten: "Paris! Kom igen, vi måste fortsätta!" hördes en mansröst från en av de många förgrenade hamngränderna. "Eh, jag måste gå. Vi kanske ses!" ropade Paris, innan han stormade iväg in i en av de många gränder som rösten hade kommit ifrån.

Begina stannade upp, förvirrad. Det hade varit en kort bekantskap. Fan, varför hade Paris gått så snabbt? Hon hade gärna velat veta mer om de här träsedlarna! Fanns det fler av dem? Var Paris lapp också beskriven? Vad stod det i så fall på den?

5.

Paris lät blicken vandra över stånden på ullmarknaden och tvivlade på att han någonsin skulle lämna den. Hans far, å andra sidan, var helt betagen av alla människor som köpte tyger. Vid något

tillfälle blev han uttråkad och smet iväg. Han gick in på Kaiserstraße och svängde höger och höger igen (det gjorde det lättare för honom att komma ihåg vägen) tills han plötsligt befann sig på en kyrkogård.

Paris gillade kyrkogårdar eftersom de alltid var så tysta och fridfulla. Det kändes så mycket annorlunda än det ständiga bullret på fartyg. Där visslade vinden och männens rop trängde igenom luften. Men på kyrkogårdarna rådde en oändlig tystnad. Paris gick runt några gravar när han fick syn på något av trä på en av dem. Han böjde sig ner och plockade upp det. Det var en liten lapp. Den var fint utformad och polerad in i minsta detalj. Paris stoppade den i sin byxficka. Han visste inte vad han annars skulle göra med den.

Sedan tog han sig tillbaka till ullmarknaden. Hans far höll på att packa ihop sina saker där. "Var har du varit!" ropade han argt till Paris. "Erm...så.... Jag...", stammade Paris. "Det spelar ingen roll", sa Paris far. Att han ändrade sig var typiskt för honom. När allt var stuvat och klart gav de sig iväg. Paris kunde knappt hålla jämna steg med sin far. Just som han försökte komma ikapp stötte han ihop med en flicka. "Se upp!" mumlade flickan. Plötsligt stannade hon upp och frågade förvirrat: "V...var fick du tag i den där?". "Vad? - Åh, lappen? Jag hittade den på kyrkogården. Men du har ju också en... Vet du vad du skulle kunna göra med den?" frågade Paris nervöst. Flickan tittade på honom och svarade: "Nej, jag vet inte. Jag har precis hittat den. Mitt namn är Begina, och ditt?" "Jag heter Paris", svarade Paris när hans far avbröt honom. Han hade redan gått vidare och ropade nu på honom på avstånd: "Paris! Kom igen, vi måste fortsätta!" Paris bad snabbt om ursäkt: "Åh, jag måste gå. Vi kanske ses!" och rusade iväg efter sin far.

6.

"Stefan, vakna!" ropade en barnslig röst. Stefan skrämdes upp ur sin dröm och såg in i en liten flickas ansikte. Han var lite ledsen över att drömmen var över så snabbt, men han var glad, som han var varje morgon när han såg Grete. "Tack för att du väckte mig, Grete!" sa han och tittade på henne. Hon svarade: "Det gjorde jag gärna. Jag har packat lite bröd åt dig och nu får du vila dig ordentligt!" Stefan nickade och sa adjö, som han gjorde varje morgon.

Han sprang iväg och tittade tillbaka på Grete. Flickan med det långa, lockiga, rödbruna håret vinkade efter honom. Ett leende spred sig över Stefans ansikte. Grete var en riktig hjälpreda som han verkligen kunde behöva. Det var bra att ha henne här så ofta som möjligt, trots hennes jobb som hembiträde. Han tittade i den säck som Grete hade gett honom tidigare. Den innehöll lite bröd och en hjärtformad träbit. Grete hade gett honom den varje dag sedan hon hittat den.

Flinande skyndade han vidare. Ju fortare han kom till Gewandhaus, desto fortare var han hemma hos Grete igen. Stefan tänkte på sitt arbete, han var en pojke hos Faust, hans mästare. Faust var tyghandlare och Stefan hjälpte honom där det behövdes. Han var inte så dålig på det. Stefan såg sig omkring, nu var han nästan framme vid Gewandhaus och behövde bara korsa Altstadtmarkt för att komma dit. Han skyndade sig mot byggnaden i hög fart och öppnade den tunga järndörren. Det var inte mycket som hände i själva byggnaden och han sprang raka vägen till Faust. Han gav honom i uppdrag att gå in i det bakre rummet och sortera den nya sändningen av tyg så att den kunde säljas vidare. Stefan drog en inåtvänd suck och gick till baksidan, där han släppte ner sin säck i en trälåda. Sedan lät han blicken vandra över korgarna med tyger. Alla innehöll tyger i olika färger, som hade stoppats ner i korgarna på ett rörigt sätt.

Stefan drog ut en bunt och vek ihop den så att den tog mindre plats. Han lade den på bordet bredvid sig och började sortera och vika tygerna efter färg och typ. Han arbetade så snabbt att han var klar med tygleveransen på några timmar och kunde äta sitt bröd. Men så snart han hade ätit färdigt kom nästa stora tygleverans, som han genast började sortera. Den här gången tog det längre tid än väntat och när klockan närmade sig kväll var han fortfarande inte klar. Det fattades dock bara några korgar tyg när Faust kom in och inspekterade hans arbete. Sedan ropade han: "Det är mycket bra. Du blir allt bättre! Jag har ett jobb åt dig. Gå till hamnen och hämta ett knippe tyg åt mig! Sedan kan du fortsätta sortera." Stefan nickar och lägger undan den röda tygbunten

som han håller i. Sedan sprang han ner för trappan till klädhuset och öppnade den blå, lite glänsande järndörren.

7.

"Grete! Fru Adelheit frågar efter dig!" Marie, kokerskan, skyndade sig iväg.

Grete skyndade sig för att komma till sin husmor. När hon öppnade dörren till fru Adelheits rum stod den ädla damen framför en hög spegel med utsträckta armar. Grete höll andan. Hon visste inte vad det var. Var det synen av sig själv? Eller var det det faktum att speglar var så dyra?

Grete var redan försjunken i tankar när en hård röst fick henne att komma tillbaka. "Lyssnar du ens på din husmor?" Fru Adelheit vred på huvudet så långt hon kunde eftersom hon uppenbarligen var tvungen att stå stilla. Grete hörde rösten av en tunn man som rusade fram och tillbaka, tog mått på fru Adelheit och visade henne olika tyger. Skräddaren sprang till ena hörnet av rummet och tillbaka igen. Mrs Adelheit drog ihop läpparna och sa: "Jag vill att du slutför dessa uppgifter till min belåtenhet senast i kväll!" "Fröken, jag lyssnade inte så noga. Kan du upprepa uppgifterna igen?"

"Lyssnade du inte på mig? Som min tjänsteflicka är det din plikt att lyssna på mig, jag är din härskarinna! Jag ska lära dig att lyssna senare. Nåväl... Men först ska du förbereda middagen med Marie. Min käre make återvänder från en lång resa."

Medan fru Adelheit satt vid bordet med sin man, berättade han om sin resa.

"Tänk, jag hittade en lapp gjord av trä." - "Men vad har du för nytta av en lapp av trä?" "Jag vet inte, men det är något mystiskt med den. Det står något om en kista som den kan öppna..." Det var allt Grete hörde. Ett litet träföremål fångade hennes blick. Trälappen stod på en liten pall.

Om hon stannade här skulle hon säkert bli tvungen att arbeta till långt in på natten igen som straff för sin ouppmärksamhet. Hon ville komma ut. Hon ville träffa Stefan och visa honom lappen. Hennes hand slöt sig runt träbiten och hon lämnade huset.

8.

Stefan sprang iväg. Över Altstadtmarkt in i mörkret. Skymningen hade redan fallit och han var rädd att han inte skulle hinna tillbaka innan det blev mörkt. Grete skulle bli orolig. När Stefan såg Oker skimra i mörkret saktade han ner. Det luktade förfärligt, men han var tvungen att fortsätta för att få tag på grejerna. Han gick genom små gränder mot hamnen. På avstånd kunde han höra män som skrek på pubarna. Men han gick vidare och lämnade den livliga delen av hamnen. Här fanns nästan inga människor. Längst bak vid den sista bryggan låg lägret som han måste ta sig till.

Stefan gick vidare. Plötsligt hörde han en kuslig röst: "Ja, du har rätt, Marik." Stefan blev förskräckt, tog snabbt skydd bakom två tunnor och lyssnade. "Ja, kistan är vår!" Stefan kikade ut bakom de två tunnorna och tittade på en pråm som låg på bryggan. Två män stod på den. En av dem, som måste vara Marik, svarade: "Jag hoppas att vi hittar kistan i tid innan någon annan gör det!" "Ja! Nu måste vi bara hitta resten av träsedlarna", svarade den andre. Han hade en oljelampa, som Stefan såg. För ett kort ögonblick fruktade han att dess sken skulle avslöja honom, när en tredje, ännu hårdare röst nådde hans öra: "Hur ska vi göra det? Hur ska vi kunna hitta dem?" - "Det vet jag inte. Men vi får inte låta dem sänka oss. Vår gamle kapten dog inte förgäves! Vi kommer att bli rika. Om vi bara visste var de där förbannade andra sedlarna är." "Här i Braunschweig. Vi är väldigt nära", muttrade Marik.

Ett moln förmörkade himlen och en olycksbådande känsla spred sig i Stefans mage.

Fortsättning följer.

Översatt med DeepL.com (Pro-version)